

Manið svartskygni og ondsinni í jörðina

Jógvan Martin Mørk
valevni
í Suðurstreymoy

At sáða ilt niður í fólk og at leypa ræðslu á fólk, er eitt tað mest óndsinnaða, ein kann gera sínum medmenniskjum. Hvussu ofta sigur søgan ikki frá slíkum spilluvættum, sum av hatri og øvund hava lagt onkran undir at vilja gera bæði ditt og datt til stóran skaða fyri tann einstaka ella alla fjøldina, og eftir at hava útítt sitt slatur at venda øllum bakið og tváa egnu hendur sínar.

Slíkt kundi verið sagt um ta óndsinnaðu skrivning, teir borgarligu flokkarnir leggja javnaðarflokkin undir. Við hálvum lygnum og ilgtingum hava hesir flokkar trúttáð niður í fólk, at tað hesin flokkur ger og stendur fyri, er av tí ónda. Teir gloyma — sjálvandi við vilja, samstundis sum teir mála hin svartu á veggina dag og dagliga — at tað sjálvandi rínr við hjá summum og ger tey mótfallin yvirfyri øllum, sum kemur av skafti, sjálvt hvussu stórt virði tað hevur fyri samfelagi.

Tá henda útsjalling og jabban upp í saman ikki visir seg at halda, verður tað bert tveitt í gloymikurvina, fyri síðani at koma fram við onkrum øðrum, sum tá eisini skjótt verður tileinkisgjørt av eini vælstýrdari og vælmeindandi hond.

Eitt tey bestu dømini eru postverkið, samferðslan og Sovjet-sáttmálin. Hvussu vörðu hesi mál ikki útspilt og kallað orðskapur í skrivning í »Dimmu« og Dagbálðnum. Men hvør vildi í dag verði hesi fyri

uttan. Hvør vildi latið postverkið av aftur hondum. Hetta postverk, sum í dag verður ríkið við stórum yvirskoti!

Hvør vildi verðið okkara vælútbygdu samferðslu fyri uttan. Ikki tey, ið dag og dagliga gera nyttu av henni, hvørki tann vanliga ferðandi, og ei heldur handilsmaðurin, sum kjótt og lætt kann senda sínar vörur nærum allastaðni.

Hvør av manningini á teimum bátum, sum hava roynt eystanfyr, vildi verðið tann goða vinning fyri uttan, har er vunnin? Ongin, heldur ikki tey, ið skriva í »Dimmu«.

Men tað syrgiliga er hent, at henda skrivning hevur fingið viðhald frá alt ov nógvum. Og hvi? Jú! Tað er so nógv lættari at fáa fólk, sum frammanundan ívast um eitt nýtt tiltak, at fáa tey at ívast uppáttur meira við at jagla eirindarlest mótløysi ella pessimismu niður í tey. Tá fólk bert siggja

svart upp á alt, missa tey trúna upp á alt, seg sjálfvan við, og tá tað fyrst er komið so langt, verður tað eitt stórt tak, ið skal til, fyri at fáa tey uppáttur á føti.

Man javnaðarflokkurin vil aldri missa mótið upp á, at tað skal ikki eydnast at fáa hesi aftur á føti. Javnaðarflokkurin hevur altið, og vil altið koma at standa fyri einum slíkum politikki, at trúgv upp á seg sjálfvan, optimismen, verður sett í hásetið, hvussu so svartskygdur aðrir eru og hvussu so myrk skjggj reka fyri framman.

Ti einki kann verða so ringt sum at fella í mótløysi, og serliga tá tað ferð eftir ferð er vist, at eingin grund er fyri mótløysinum.

Var tað ikki onkur sum sang: »ein litlan glotta framman fyri stavni at dýkja so á, til at rógva upp havn«.

Var hetta ikki akkurat treystið vit kenna so væl.

Og tá glottin er stóru, og vit sjálvi eru trygt í havn, skulu vit so ikki óll mana illsinisglepsini og svartskygnið niður har tey hoyra heima, og meta upp tann 8. november fyri at seta ein stóran kross fyri bjartskyninum, javnaðarflokkinum.

Hesin flokkur, sum ferð eftir ferð hevur vist, at við treystið, sjálvsálitið og skilagoðum politikki, ber til at vinna á øllum trupulleikum! Setið tí tykkara

X við lista C

Ósatt at almenna forðar tí privata!

—ella tekur ábyrgdina frá nøkrum

Leygardagin 8. november fara vit at nýta demokratiska rætt okkara, ið gevur okkum heimild at avgera, hvør skal stjórna landi okkara komandi 4 árin, vónandi verða tað 4 ár.

Hesa ferðina fingur vit bert 2 ár at arbeiða í, og hóast nokk so fitt er komið burturúr, so er so nógv eftir — eisini nógv, ið liggur avgreitt í Tinganesi, og sum nýggja landsstýrið kemur at taka stóðu til, og tí ræður um, at tað verða flokkar, ið ikki eru afturhaldandi og svartskygdur, ið koma at sita har.

Allastaðni rúndan um okkum eru kreppur av einum hvørjum slagi, men higartil hevur tað eydnast okkum, Guð fái lov og tókk, at hildið okkum uttanfyri. Stýrið okkara hevur heldur ikki repað seglini og lagt seg óvirkisamt at biða til óveðrið náddi okkum — ein slík biðitið vildi gjørt tað óskukals í meginpartinum av landinum, men stýrið helt áfram at uppbyggja og útbýggja enn meira.

Tað hevur verið sagt, at hetta valið m.a. snýr seg um hvør vilt tað privata fyrirtaksemið ella tað almenna skal valda.

Men kunnu vit tosa um nógvur fyrirkur, ið bert eru privatar? Í næstseinstu tingsetu segði ein eldri, erfarin lögtingsmaður — vinnulivsmaður burturav og høgt í metur hjá teimum borgarligu — hann segði nakað soleiðis: »at nógvur av teimum privatu fyrirkunum høvdu eina slangu niður í landskassan«.

So bondsok og so kontant vildi eg ikki málborið meg, men eyðsýnt er, at tað privata verður stuðlað við veitingum og veðhaldum so langt, tað almenna er ført fyri tað.

Og tað er beinleiðis ósonn tala, at tað almenna forðar tí privata initiativinum ella tekur ábyrgdina frá nøkrum. Vit liva í einum frælsum samfelagi, har øllum er loyvt at fáa sær skip og virki uttan at tað almenna trýstir veitingar oman yvir tey, men tað hevur ofta vist seg, at tey, ið finnst mest at tí almenna hjálpsminum, eru idnast at útvega alla tað almennu hjálpi, tey kunnu fáa.

Tó ósannar javnaðarflokkurin, at har, tað privata ikki orkar ella rekkur, har má tað almenna seta

Jona Henriksen
valevni
í Suðurstreymoy

álvarsliga kreppan, ið rakar lond og menniskju, er arbeiðsloysi. Glæð og takksom hava vit verið fyri, at slík kreppa ikki finnst hjá okkum — og tó, hóast vit eingi hagtøl eiga, so mega vit ása, at millum ungfolkið, serliga gentur, er arbeiðsloysi.

Vit hava givið okkara ungu eina goða skúlagongd.

Í virkisráð flokksins stendur: øll eiga rætt til skúlagongd, og at skúlin eigur at byggja á føroyska samfelagið. Dentur verður lagdur á, at skúlin í arbeiði sínum hevur eitt neyvt samband við tað samfelag, børnini liva í, og ger tey kunnug við tær vinnur, sum eru grundarlagið undir samfelagshúsráðhaldinum, serstakliga fiskivinnuni. Og víðari stendur í skrá okkara: Við sínum arbeiðshátti skal skúlin, sum byggir á kristnari grund, venja børnini at liva og virka í einum demokratiskum samfelagi, og skal samarbeiði vera millum heim og skúla.

Og vit hava ein slíkan skúla her á landi, og tá so tey ungu aftaná drúgva skúlagongd, har tað er roynt at læra tey upp í neyvvu sambandi við samfelagið, tá tey so skulu út í hetta samfelag, so hevur hetta sama samfelag ikki brúk fyri teimum.

Ein vána, skaðilg og syrgilg byrjan.

Og Hoydal loynir yvir av næmingum, nógvir av teimum eru farnir í skúla, ikki av huga ella ætlan, men tí arbeiðsleys — sum tey eru, vilja tey hava okkurt at takast við.

Her má av álvara setast inn við at skapa nýggj arbeiðspláss.

Og hetta fer at verða eitt av teimum hjartamálum, sum flokkur okkara má fara undir næstu tingsetu.

Veljarar. Javnaðarflokkurin er fúsar at fara til verka aftur og halda áfram at arbeiða soleiðis, at vit kunnu siga: í Føroyum er gott at búgva og balast.

Veljarar! Gevið okkum møguleikan hin 8. november.

Hýrúvognstollur

Teir, ið koyra býrúvogn, vita hvussu tungt tað mangan er at skula svara hvørjum sitt. Bensinið er dýrt og avdrøgini og rentan eru dýr, so skal ein býrúvognsmaður vinna sær eina vanliga dagløn, er als ikki nógv mikið við einum 8 tíma degi, men kanska nærri tí duplta. So er at spyrja hvi?

Ein stór orsök til hetta er hin ovurhonds stóru tollur, sum er lagdur oman á hetta arbeiðsamboðið, —

Borgar Nybo
valevni
í Suðurstreymoy

býrúvognin. Eftir minari hugsan er eingin meining í at hetta arbeiðsamboðið skal vera skattað so hart sum tað er í dag. Fyri tey ella teir, sum reka koyring sum vinnu, eigur ein munandi tolllætti at vera givin.

